

rakteren af de Undersøgelser og Forhandlinger, som efter det foreliggende Lovforslag kunne blive nødvendige, ikke være Tale. En almindelig Frist af 6 Uger, der efter Fornødenhed ved Kendelse 2 Gange kan forøges med 4 Uger, synes derimod passende.

Det maa blive Voldgiftsmændenes egen Sag at slutte Sagens Undersøgelse saa betimelig, at de faa den nødvendige Frist til at vedtage Kendelsen, og de maa yderligere herved have for Øje, at der skal være Tid til om fornødent at tilkalde en Opmand og erholde dennes Medvirkning ved Kendelsens Affattelse. I Loven at indføre særskilte Frister for Optagelsen til Kendelse og for Afsigelsen af Kendelse er fundet mindre praktisk.

Til § 7.

Om det principielle Spørgsmaal angaaende Voldgiftskendelsers Eksigibilitet og om Eksigibilitetens Omraade er det fornødne udtalt henholdsvis i Indledningen til disse Bemærkninger og i Omtalen af Lovforslagets § 3. Reglen bliver saaledes, at der af Rekvisitus ikke kan fremsættes andre Indsigelser under Eksekutionen, end hvad der svarer til dem, der kunne fremsættes imod en endelig Dom, altsaa væsentlig kun Indsigelser hentede fra Omstændigheder, der ligge efter Eksekutionsfundamentets Tilvejebringelse, derunder Betaling og deslige. Naar det med Hensyn til Eksekutioner er en almindelig Regel, at Fogden skal skønne over, hvorvidt Fundamentet har fornøden Tydelighed, og

om den Myndighed, fra hvilken Dekretet hidrører, kan paalægge Fogden at gøre Eksekution, maa saadanne Begrænsninger naturligvis ogsaa komme til Anvendelse her; og den sidste vil under Hensyn til det for Voldgiftskendelserne afstukne særlige Omraade formentlig kunne anvendes saaledes, at Rekvisitus efter Omstændighederne for Fogden vilde kunne fremsætte og bevise Rigtigheden af den Indsigelse, at Voldgiftsmændene i deres Kendelse ere gaaede udenfor den dem ved Lovens § 3 tillagte Myndighed: at afgøre ethvert Spørgsmaal om de i § 1 nævnte Handelers Tilbagegang i Anledning af Mangler ved det afhændede og om Erstatning eller Afslag i Købe- eller Byttesummen i Anledning af saadanne Mangler. Ogsaa vil det efter Indholdet af § 6 være naturligt at statuere, at Fogden paa Rekvisiti Begæring kan afgøre, om en Voldgiftskendelse er afsagt efter Udløbet af den i denne Paragraf foreskrevne Frist og derfor ugyldig, i hvilken Henseende dog Rekvisitus maa have Bevisbyrden. En i det enkelte gaaende Behandling af disse Spørgsmaal, hvis Løsning ogsaa ved Eksekution af almindelige Domme ikke er ordnet ved Lov, men beror paa Praxis, vil det være mindre heldigt at søge indført i Lovforslaget. Det er formentlig med Føje, at dette indskrænker sig til i § 7 at henviser til Dømmes Retskraft og i § 4 at tilkendegive, at en Hovedkilde til yderligere Trætte: Spørgsmaalet om Voldgiftsaftalens Behørlighed, er stoppet ved Voldgiftsmændenes Afgørelse.